

Biển và Tôi

Hoàng Thị Như Huy

Ngày còn là cô gái nhỏ, tôi yêu biển biết bao! Bài luận mô tả ngôi nhà ước mơ năm lớp Chín tôi đạt điểm mười khi đã viết với tất cả khát khao tình yêu biển trong tim mình. Ngôi nhà ấy nằm chênh vênh trên mỏm núi cao nhô ra biển. Ngày ngày, từ khung cửa sổ tôi được ngắm biển bao la trước mắt mình. Biển thì nơi đâu cũng có nước mênh mông, có sóng bạc đầu, có đường chân trời xa tít mù khơi...nhưng qua mắt tôi biển luôn thật lạ lùng.

- Ngày xuân, biển giăng giăng làn sương mờ ảo, đó đây khi ẩn khi hiện những cánh buồm lướt qua rồi đi mãi... chứ như không hề quay trở lại bởi không hề hay có cô gái nhỏ đang ngồi chờ mong.
- Ngày hạ, biển xanh ngắt. Bầu trời trên cao cũng xanh ngắt. Những con chim Hải Âu chao cánh trong khúc hát tự tình, tôi ngồi ngẩn ngơ ngắm mãi...
- Mùa thu, nước dợn sóng, gió vờn mây bay là đà, giăng thêm sợi tơ trời mong manh như có như không. Trời bắt đầu se lạnh, cô gái nhỏ quàng thêm chiếc khăn san, ngồi sau khung cửa ngắm biển mùa thu. Có những con thuyền rời bến ra đi...Trên cao, bầy chim đang réo gọi bạn tình để cùng bay về tổ ấm.
- Mùa đông. Biển bạc đầu bởi ngàn ngàn con sóng vỗ bờ. Gió đã lạnh buốt. Mây sà xuống bay thật thấp như muốn hôn làn nước. Cả một không gian mênh mông hóa màu trắng xám u buồn...

Và cứ thế, biển đi qua đời tôi đủ bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông. Tôi yêu biển như yêu người bạn tri âm tự kiếp nào!

Nhưng ...rồi một ngày tôi không còn yêu biển. Tôi sợ hãi biển. Tôi đã nhìn thấy nhiều xác chết trôi bập bênh trên biển tôi yêu. Trong cái xà lan người người nhét đầy như cá đóng hộp, tôi đã nghe tiếng thét gào... vọng lại từ cõi âm ty, tôi nhìn thấy những cánh tay run run cầm cái ca đã khô giọt nước giờ lên van xin nước... Những cánh tay của những kẻ nhà giàu nắm từng thỏi vàng cầu xin đổi cho từng giọt nước trong phút tử sinh này. Nước chung quanh đang mênh mông vô tận. Nhưng trên xà lan hỏa ngục này, hàng trăm ngàn con người lại khát nước đến tử vong. Vàng bạc của tiền thời điểm ấy có ích gì!

Mẹ tôi cũng trong cơn tuyệt vọng. Trong đêm khuya, em trai tôi đã lao mình xuống biển bơi về một đốm sáng mơ hồ ở phía xa xa để mong xin được giọt nước cứu mẹ mình. Nhưng em đã đuối sức, đành quay trở lại. Tôi dang tay ôm mẹ, ôm các em trong tuyệt vọng khôn cùng... Nhưng ...may sao đêm ấy trời đổ cơn mưa. Cơn dông đầu hạ chỉ lác rác vài hạt nhỏ nhưng đủ thấm cái dù tôi đang lật ngửa hứng những giọt mưa rơi. Trong chiếc ba lô của người Hướng đạo, tôi luôn có hộp cứu thương. Chính miếng bông gòn đã giúp tôi thấm nước để tẩm vào miệng mẹ, chỉ đủ làm ướt bờ môi, đầu lưỡi nhưng cũng đủ giúp mẹ hồi sinh. Mẹ đã sống sau cơn mưa kỳ diệu và sống thêm gần bốn mươi năm sau mới từ giã cõi trần gian này.

Từ đó tôi không còn yêu biển. Cứ mỗi khi nhìn thấy biển là ác mộng xưa lại hiện về. Chiều nay, sau cơn bão, tôi quay về bên biển. Một bãi mênh mông không bóng người. Mình tôi bên biển vắng. Tôi đắm mình trong dòng suy tư về biển của tôi. Ngoài kia biển của tôi cũng đang oằn mình bởi bão tố của những lòng tham và tội ác.

Biển có tội tình gì đâu mà sao tôi nỡ quay lưng?

Mắt tôi cay cay. Tôi thì thầm lời tỏ tình vốn chôn kín bao năm tận đáy lòng: "*Biển ơi! Tôi yêu biển biết bao!*"